

Saa vel i Motiverne som i den højtærede Handelsministers Tale er det antydnet, at det, man har lagt til Grund, i første Række har været de Regler, der gælder i Loven af 1897 om den industrielle Kreditforening. En Skibskreditforening og en industriel Kreditforening har jo ogsaa paa mange Omraader stor Lighed, men naar man i Lovforslaget er gaaet den Vej, at man næsten paa alle Omraader har taget de samme Regler, som gælder for den industrielle Kreditforening, vil det dog ses, at der paa forskellig Maade gør sig en saadan Forskel gældende mellem de to Laaneobjekter, at man ikke overfor begge ganske kan følge de samme Regler. Det kan f. Eks. være ret naturligt, naar man i den industrielle Kreditforening opstiller visse Regler for Størrelsen af de Laan, der maa ydes i et enkelt Pant. En saadan Regel har man søgt at overføre i nærværende Forslag, idet man har bestemt, at der ikke maa ydes større Laan end 250,000 Kr. Det er jo ret naturligt, at det er farligt at give Laan i en Fabriksvirksomhed, der er meget stor, fordi det, i det Øjeblik en saadan Fabriksvirksomhed ikke viste sig at være lønnende, altid vilde være vanskeligt at faa nogen til at overtage den og føre den videre. Noget andet gælder imidlertid, naar Talen er om Skibe. Et Skib har jo ikke en speciel Opgave, som en enkelt stor Fabrik kan have, og et Skib er ikke stedlig knyttet til et bestemt Land, men har sin Værdi ogsaa ude omkring. Naar man derfor har overført den industrielle Kreditforenings Regel om Begrænsning af Laanenes Størrelse paa dette Omraade, forekommer det mig ikke at være ganske rigtigt.

Gaar man videre i det forelagte Forslag, vil man se, at der, som rigtigt er, for at Foreningen skal kunne begynde sin Virksomhed, for det første kræves, at der skal være tegnet en Garantium, og dernæst, at der skal være anmeldt et vist Antal Laan til et vist Beløb. Dette „anmeldt“ kan nu vel ikke være tilstrækkeligt; der maa vist menes, at der skal være indgivet Ansøgninger om eller være Udsigt til, at der vil blive søgt Laan til et saadant bestemt Beløb. Med Hensyn til Garantiummen har man bestemt, at den skal vedblive at bestaa. Der staar ikke det fjerneste om, at den nogen Sinde skal tilbagebetales, og vi ved jo alle, at en saadan Garantium ikke altid er saa billig. Der savnes for øvrigt i Forslaget Regler, som muligt kunde være heldige, om, hvorledes der skal forholdes med det

Udbytte, en saadan Garantium skal give. Men en saadan Garantium kan i Aarenes Løb blive ganske overflødig for den paa gældende Institution, idet der, som man vil se, paalægges Indbetaling af et betydeligt Beløb til Reservefonden. Naar Reservefonden har naaet en passende Størrelse, forekommer det mig unyttigt, at man vedblivende skal have den maaske endog ret betydelige Udgift, der kan være forbundet med at bevare en saadan Garantifond, som selvfølgelig er ganske nødvendig ved Oprettelsen af Institutionen.

Endvidere har man i denne Kreditforening, ogsaa paa et andet Punkt fulgt Systemet fra den industrielle Kreditforening, idet man fastholder det Princip, at alle Laantagerne skal hæfte solidarisk. Saaledes forstaar jeg i alt Fald Lovforslaget, at den, der i Løbet af 24 Aar har udbetalt omtrent hele sit Laan, saaledes at der maaske kun mangler en ganske ringe Del, ogsaa til den Tid hæfter solidarisk med de nye Laantagere. Med andre Ord, man følger den industrielle Kreditforenings Princip, om ikke at indrette Serier, medens man ikke følger den almindelige Kreditforenings Princip, hvorefter Laanene inddeles i Serier, saaledes at den solidariske Hæftelse finder Sted indenfor de enkelte Serier. Det kan være, at den højtærede Minister har sine særlige Motiver til at fastholde denne Ordning, men om det er absolut nødvendigt, derom kan der maaske være nogen Tvivl. Nu er Forholdet i øvrigt det, at ved Laan i et Skib staar man overfor den Mulighed, at Skibet forliser. Saa gaar det som ved Laan mod Pant i fast Ejendom, at man rimeligvis i Obligationen har vedtaget en Bestemmelse om, at der ogsaa er Pant i Assurancesummen. Men det er et Spørgsmaal, om det ikke vil blive nødvendigt at optage enkelte Bestemmelser om dette Forhold i Loven, idet der nemlig er mangfoldige Tilfælde, i hvilke et Forlis eller et Skibs Forringelse i Værdi kan ske under saadanne Forhold, at det skyldes enten vedkommende Ejers Mangel paa Agtpaagivenhed eller hans Skødesløshed, Forsæt eller lignende Tilfælde, hvor der ikke kan være Tale om Udbetaling af Assurancesummen. Der kan ogsaa ske det, at vedkommende ikke betaler Assurancepræmien. Naa, herom kan muligvis visse Bestemmelser træffes i Obligationen, og der kan føres en vis Kontrol, thi man har jo ikke her de samme Regler som ved Laan i faste Ejendomme, hvor Forsikringen ikke falder